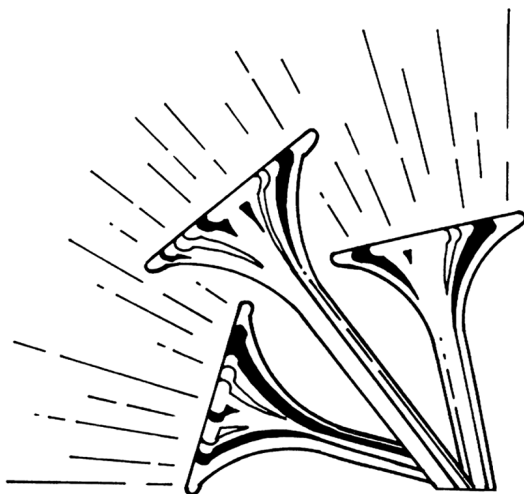

MISIONSKI BIBLIJSKI REDCI

Treće tromjesečje 2023.

Štiva za ovo tromjesečje, namijenjena čitanju
na subotnjim bogoslužjima u mjesnim crkvama
i u malim skupinama, uzeta su iz knjige
Ellen G. White, *Djela apostolska*,
Znaci vremena, Zagreb 2011.

Nakladnik

Odjel za crkvene službe pri Hrvatskoj konferenciji
Kršćanske adventističke crkve
Prilaz Gjure Deželića 77, 10000 Zagreb

www.adventisti.hr

Urednik

Mario Šijan

Umnoženo u uredu nakladnika, 2023.
Za internu uporabu

1. srpnja 2023.

Pobjedonosno slavlje

“Hvala Bogu, koji nas uvijek u Kristu vodi u pobjedonosnom slavlju i koji po nama širi na svakomu mjestu miris svoje spoznaje!” (2. Korinćanima 2,14)

Iskazujući radost zbog ponovnog obraćenja (Korinćana) i rasta u milosti, Pavao je Bogu pripisao svu hvalu za preobrazbu njihova srca i života. “Hvala Bogu,” uskliknuo je, “koji nas uvijek u Kristu vodi u pobjedonosnom slavlju i koji po nama širi na svakomu mjestu miris svoje spoznaje! Mi smo Bogu ugodan Kristov miris među onima koji se spasavaju i među onima koji propadaju.” U ono je vrijeme bio običaj da vojskovođa koji pobijedi u bitci pri povratku sa sobom vodi povorku zarobljenika. U takvim su prigodama bili određeni nositelji mirisa, i dok je vojska pobjednički stupala kući, miris je za zarobljenike osuđene da umru bio miris što vodi u smrt, pokazujući da se približava vrijeme njihova pogubljenja, dok je za one zarobljenike koji su stekli naklonost osvajača, kojima je život bio pošteđen, to bio miris života, pokazujući da im se približava sloboda.

Pavao je sada bio pun vjere i nade. Osjećao je da Sotona neće trijumfirati nad Božjim djelom u Korintu i zato su riječi hvale potekle iz njegova zahvalnog srca. On i njegovi suradnici proslavit će pobjedu nad neprijateljima Krista i istine tako da s novom gorljivošću pođu širiti spoznaju o Spasitelju. Miris Evanđelja trebao se kao tamjan širiti po svijetu. Onima koji prihvate Krista, vijest će biti miris što od života vodi u život. Onima, pak, koji ustraju u nevjeri, bit će miris što od smrti vodi u smrt.

Svjestan goleme veličine ovog rada, Pavao je uskliknuo: “A tko je za ovo sve sposoban?” Tko je kadar naviještati Krista tako da Njegovi neprijatelji neće imati opravdanog razloga da prezru vjesnika ili vijest koju nosi? Pavao je želio vjernicima ukazati na svečanu odgovornost evanđeoske službe. Samo odanost propovijedanju Riječi, povezana s čistim i dosljednim životom, može napore propovjednika učiniti prihvatljivima za Boga i korisnima za duše. Propovjednici u naše vrijeme, pod teretom osjećaja veličine posla, mogu s apostolom uskliknuti: “A tko je za ovo sve sposoban?” — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 204,205)

8. srpnja 2023.

Mi smo Kristovo pismo

“Vi ste naša preporuka upisana u našim srcima koju poznaju i čitaju svi ljudi.” (2. Korinćanima 3,2)

Bilo je onih koji su Pavla optuživali za hvalisanje (spomenutih) u prethodnom pismu. Apostol je sada to spomenuo pitajući vjernike jesu li time prosuđivali njegove pobude. “Počinjemo li ponovo preporučivati sami sebe?” upitao je. “Ili su nam, možda — kao nekima — potrebne preporučenice za vas ili od vas?” Vjernici koji su se selili u novo mjesto često su sa sobom nosili pisanu preporuku crkve s kojom su dotad bili povezani, ali vodeći radnici, osnivači tih crkava, nisu imali potrebu za takvom preporukom. Korinški vjernici, koji su od štovanja idola bili prevedeni u evandeosku vjeru, bili su sva preporuka koju je Pavao trebao. To što su prihvatili istinu i promjena do koje je došlo u njihovom životu, bili su rječito svjedočanstvo o vjernosti njegova rada i prava da kao Kristov propovjednik savjetuje, ukori i pouči.

Pavao je braću u Korintu smatrao svojim svjedočanstvom. “Vi ste naša preporuka”, rekao je, “upisana u našim srcima koju poznaju i čitaju svi ljudi. Očito je da ste vi pismo Kristovo, sastavljeno našom skrbi, napisano ne crnilom, nego Duhom Boga živoga, ne na pločama od kamena, nego na pločama tjelesnim — u srcima.”

Obraćanje grešnikâ i njihovo posvećenje istinom najjači je dokaz propovjedniku da ga je Bog pozvao u službu. Dokaz njegova apostolstva upisan je u srca obraćenika i vidljiv u njihovom obnovljenom životu. U njima je oblikovan Krist, nada slave. Ovi pečati na njegovoj službi jako osnažuju propovjednika.

Danas Kristovi propovjednici trebaju imati istu potvrdu koju je korinška crkva dala za Pavlov rad. Premda u ovo vrijeme ima mnogo propovjednika, jako su rijetki sposobni, sveti propovjednici — ljudi ispunjeni ljubavlju koja je živjela u Kristovom srcu. Oholost, samopouzdanje, ljubav prema svijetu, nalaženje pogrešaka kod drugih, ogorčenost i zavist plodovi su što ih donose mnogi koji ispovijedaju Kristovu vjeru. Njihov život, u oštroj suprotnosti sa Spasiteljevim, često je žalosno svjedočanstvo o karakteru propovjednikova rada među obraćenicima. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 205,206)

15. srpnja 2023.

Propovijedajmo Krista

“Mi, naime, ne propovijedamo sebe, nego Krista Isusa kao Gospodina.” (2. Korinćanima 4,5)

Čovjek ne može doživjeti veću čast nego da ga Bog prihvati kao sposobnog propovjednika Evanđelja. Ali oni koje Gospodin blagoslivlja silom i uspjehom u radu za Njega ne hvale se. Oni priznaju da su potpuno ovisni o Njemu, svjesni da sami nemaju nikakve sile. Oni s Pavlom kažu: “To ne znači da bismo sami po sebi bili sposobni nešto pomisliti kao da bi dolazilo od nas. Ne, naša sposobnost dolazi od Boga, koji nas je i osposobio da budemo službenici Novoga saveza.”

Pravi propovjednik vrši Učiteljevo djelo. On osjeća važnost svojeg rada, svjestan da u odnosu na Crkvu i svijet održava odnos sličan onome koji je Krist održavao. On neumorno radi na tome da grešnike vodi plemenitijem, uzvišenijem životu kako bi mogli primiti nagradu pobjednika. Njegove su usnice dirnute žeravicom sa žrtvenika i on Isusa uzdiže kao jedinu nadu grešnika. Oni koji ga slušaju, znaju da se približio Bogu u žarkoj, djelotvornoj molitvi. Sveti Duh počiva na njemu, njegova je duša osjetila živu, nebesku vatru, i on je sposoban uspoređivati duhovno s duhovnim. Dobio je snagu da ruši Sotonine utvrde. Njegovo prikazivanje Božje ljubavi lomi srca i mnogi pitaju: “Što mi treba činiti da se spasim?”

“Zato, imajući ovu službu, jer smo postigli milosrde, ne malksavamo, nego smo otklanjali skrivene načine rada kojih bi se trebalo stidjeti. Nismo živjeli lukavo niti izobličavali riječ Božju, već smo, naprotiv, otvorenim navješćivanjem istine preporučivali sami sebe svakom savjesnom ljudskom sudu pred Bogom. Ako li je zastrta naša Radosna vijest, zastrta je onima koji propadaju; onima kojima je bog ovoga svijeta posve oslijepio nevjerničku pamet da jasno ne vide svjetlo sjajne Radosne vijesti Krista, koji je slika Božja. Mi, naime, ne propovijedamo sebe, nego Krista Isusa kao Gospodina, a sebe kao vaše slugе radi Isusa. Zbilja, Bog koji je zapovjedio: ‘Neka iz tame zasvijetli svjetlo’, on je zasvijetlio u našim srcima da osvijetli spoznaju slave Božje na licu Kristovu.” — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 206,207)

22. srpnja 2023.

Nosimo blago

“Ako ovo blago nosimo u zemljanim posudama da se ona izvanredna uspješnost pripisuje Bogu, a ne nama.” (2. Korinćanima 4,7)

Tako je apostol veličao Božju milost i milosrđe koje se očitovalo u svetom zalogu, povjerenom njemu kao Kristovu propovjedniku. Zahvaljujući Božjem obilnom milosrđu, on i njegova braća mogli su izdržati u teškoćama, nevoljama i opasnostima. Svoju vjeru i nauk nisu oblikovali da odgovara željama slušatelja niti su za sebe zadržali istine bitne za spasenje kako bi svoje naučavanje učinili privlačnijim. Istinu su iznijeli jednostavno i jasno moleći za osvjedočenje i obraćenje duša. Uz to su svoje ponašanje nastojali uskladiti s naukom da istina sama sebe preporuči savjesti svakog čovjeka.

Bog je svoju istinu mogao objaviti preko bezgrešnih anđela, ali to nije Njegov plan. On bira ljudska bića, ljude sputane slabostima, da budu oruđa koja će ostvariti Njegove namjere. Ovo neprocjenjivo blago stavljeno je u zemljane posude. Njegovi blagoslovi dolaze svijetu preko ljudi. Preko njih Njegova slava treba svijetliti u mraku grijeha. Službom ljubavi trebaju poći grešnima i potrebitima i povesti ih križu. A slavu, čast i hvalu trebaju u svojem svekolikom radu pripisati Onomu koji je iznad svih i nad svima.

Vraćajući se na ono što je sam doživio, Pavao je pokazao da pri izboru Kristove službe nije bio potican sebičnim pobudama budući da je njegov put bio prepun nevolja i kušnji. “U svemu pritisnuti,” pisao je, “ali ne pritiješnjeni; dvoumeći, ali ne zdvajajući; progonjeni, ali ne napušteni; obarani, ali ne oboreni — uvijek umiranje Isusovo u tijelu pronosimo da se i život Isusov u tijelu našem očituje.” (DF) — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 207,208)

29. srpnja 2023.

Unutarnja obnova

“Naprotiv, ako se i raspada naš vanjski čovjek, ipak se naš nutarnji čovjek obnavlja iz dana u dan.” (2. Korinćanima 4,16)

Kristovi vjesnici stalno su izloženi opasnosti. Teškoće koje su podnosili iscrpljivale su njihovu snagu. “Mi se uvijek,” pisao je Pavao, “dok smo živi, predajemo smrti zbog Isusa, da se i život Isusov očituje na našem smrtnom tijelu. I tako: smrt očituje svoju silu u nama, a život svoju u vama.” Trpeći oskudicu i patnje, ovi su se Kristovi propovjednici izjednačili s Njegovom smrću. Ali ono što je u njima očitovalo smrt, donosilo je duhovni život i zdravlje Korinćanima koji su vjerovanjem u istinu postali sudionicima vječnog života. S obzirom na to, Isusovi sljedbenici trebali su paziti da nemarom i neljubaznošću ne povećaju breme i nevolje radnika.

“A kako imamo isti duh vjere”, nastavio je Pavao, “o kojem je pisano: ‘Vjerovah, zato govorih’, jednako i mi vjerujemo, i zato govorimo.” Budući da je bio potpuno svjestan stvarnosti istine koja mu je bila povjerena, ništa Pavla nije moglo navesti da s Božjom riječju postupa prijevarno ili da skrije osvjedočenja svoje duše. Nije namjeravao steći bogatstvo, čast ili zadovoljstvo pokoravanjem mišljenjima ovog svijeta. Premda se nalazio u stalnoj opasnosti da umre mučeničkom smrću za vjeru koju je propovijedao Korinćanima, nije se dao zastrašiti jer je znao da će ga Onaj koji je umro i uskrsnuo podići iz groba i prikazati Ocu.

“Uistinu, sve ovo biva radi vas,” rekao je, “da povećana milost učini obilnom zahvalu većeg broja (vjernika) na slavu Božju.” Apostoli nisu propovijedali Evanđelje da bi proslavili sebe. Upravo ih je nada da mogu spasiti duše navela da svoj život posvete ovom djelu. A ta ih je nada poticala da se ne prestanu truditi zato što im prijeti neposredna opasnost ili stradanje.

“Zato ne malaksavamo”, izjavio je Pavao. “Naprotiv, ako se i raspada naš vanjski čovjek, ipak se naš nutarnji čovjek obnavlja iz dana u dan.” Pavao je osjećao moć neprijatelja, ali premda je njegova tjelesna snaga opadala, on je vjerno i nepokolebljivo navješćivao Kristovo Evanđelje.” — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 208)

5. kolovoza 2023.

Bogati Njegovim siromaštvom

“Ta, poznato vam je milosrđe Gospodina našega Isusa Krista, kako je radi vas od bogataša postao siromah da vi postanete bogati njegovim siromaštvom.” (2. Korinćanima 8,9)

Vrlo je ozbiljan i ganutljiv apostolov poziv korintskoj braći da iznova uzmu u obzir neusporedivu ljubav svojeg Otkupitelja. “Ta, poznato vam je milosrđe Gospodina našega Isusa Krista,” pisao je, “kako je radi vas od bogataša postao siromah da vi postanete bogati njegovim siromaštvom.” Poznata vam je visina s koje je sišao, dubina poniženja do koje se spustio. Kad je stupio na put samoodricanja i žrtve, nije se osvrtao dok nije dao svoj život. Između prijestolja i križa za Njega nije bilo odmora.

Pavao je nabrajao točku za točkom da bi oni koji budu čitali njegovu poslanicu mogli u potpunosti shvatiti čudesno poniženje što ga je Spasitelj prošao radi njih. Prikazujući Krista kakav je bio dok je bio jednak s Bogom i s Njim primao štovanje anđela, apostol je slijedio Njegov put sve do najveće dubine poniženja. Pavao je bio osvjedočen da će iz njihova života nestati svaka sebičnost ako ih pokrene da shvate zapanjujuću žrtvu nebeskog Vladara. Pokazao im je kako je Božji Sin odložio svoju slavu, kako se dragovoljno pokorio ograničenjima ljudske naravi i onda postao ponizan kao sluga, poslušan do same smrti “i to do smrti na križu” (Filipljanima 2,8) da bi palog čovjeka podigao od poniženja do nade, radosti i Neba.

Kad božanski karakter proučavamo u svjetlu križa, vidimo milosrđe, nježnost i oprost pomiješane s jednakošću i pravdom. Vidimo nasred prijestolja Njega kako na rukama, nogama i slabinama nosi znakove patnje koju je pretrpio da bi čovjeka pomirio s Bogom. Vidimo beskonačnog Oca kako prebiva u nepristupačnom svjetlu, ali nas prima zahvaljujući zaslugama svojeg Sina. Oblak osvete koji je prijeto bijedom i očajem, u svjetlu koje dolazi od križa otkriva Božju poruku: *Živi, grešniče, živi! Vi, pokajane duše, živite! Ja sam platio otkupninu.* — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 209)

12. kolovoza 2023.

Božja smo djeca

“U ovome se sastoji ljubav: nismo mi ljubili Boga, nego je on ljubio nas i poslao Sina svoga kao žrtvu pomirnicu za naše grijehе. ... Gledajte koliku nam je ljubav Otac iskazao, da se zovemo djeca Božja.” (1. Ivanova 4,10; 3,1)

Dok razmišljamo o Kristu, mi se zadržavamo na obali beskonačne ljubavi. Pokušavamo govoriti o ovoj ljubavi, ali nam nedostaju riječi. Promatramo Njegov život na Zemlji, Njegovu žrtvu koju je prinio za nas, Njegovo djelo koje vrši na Nebu kao naš Zastupnik, i stanove koje pripravlja za one koji Ga ljube — i jedino što možemo jest uskliknuti: Kakve li visine i dubine Kristove ljubavi!

“U ovome se sastoji ljubav: nismo mi ljubili Boga, nego je on ljubio nas i poslao Sina svoga kao žrtvu pomirnicu za naše grijehе. ... Gledajte koliku nam je ljubav Otac iskazao, da se zovemo djeca Božja.” (1. Ivanova 4,10; 3,1)

U svakom pravom učeniku ova ljubav gori na oltaru srca kao sveta vatra. Upravo se na Zemlji ova Božja ljubav objavila preko Krista. I na toj Zemlji Njegova djeca trebaju svojim besprijevnim životom odražavati ovu ljubav. Tako će grešnici biti dovedeni križu da gledaju Janje Božje. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 209,210)

19. kolovoza 2023.

Radosna vijest i potrebe

“Jednako je Gospodin naredio onima koji navješćuju Radosnu vijest da od Radosne vijesti žive.” (1. Korinćanima 9,7-14)

U prvom pismu upućenom crkvi u Korintu Pavao je vjernicima dao upute o velikim načelima koja se odnose na podupiranje Božjeg djela na Zemlji. Pišući o svojem apostolskom radu za njih, pitao je: “Kada tko vojuje o svom trošku? Tko sadi vinograd, a ne uživa njegov rod? Tko li pase stado, a mlijeka od stada ne pije? Uistinu, u Mojsijevu Zakonu stoji pisano: ‘Ne zavezuji usta volu koji vrše!’ Zar se Bog brine za volove? Ili bez sumnje to govori radi nas? Da, to je za nas napisano, jer treba da orač s nadom ore i da vršilac vrše s nadom da će dobiti od žetve.”

“Ako smo mi vama sijali duhovna dobra,” pitao je dalje apostol, “je li nešto veliko ako požanjemo vaša zemaljska dobra? Ako drugi imaju pravo na vas, zar nemamo veće mi? Ali se nismo poslužili ovim pravom, već podnosimo sve da ne postavimo kakve zapreke Kristovoj Radosnoj vijesti. Zar ne znate da se oni koji obavljaju svetu službu hrane od hramskih dohodaka, da službenici žrtvenika sa žrtvenikom dijele? Jednako je Gospodin naredio onima koji navješćuju Radosnu vijest da od Radosne vijesti žive.” (1. Korinćanima 9,7-14)

Apostol ovdje govori o Gospodnjem planu za uzdržavanje svećenika koji su služili u hramu. One koji su bili odvojeni za ovu svetu službu, uzdržavala su njihova braća koju su posluživali duhovnim blagoslovima. “Istina, i potomci Levijevih sinova, oni koji primaju svećeničku službu, imaju naredbu od Zakona da uzimaju desetinu od naroda.” (Hebrejima 7,5) Gospodin je izabrao Levijevo pleme za svetu službu povezanu s hramom i svećenstvom. “Jer je njega odabrao Jahve, Bog tvoj... njega i njegove sinove... da obavljaju službu i blagoslivljaju u ime Jahve.” (Ponovljeni zakon 18,5) Gospodin je desetinu svega prihoda smatrao svojim dijelom, a zadržavanje desetine smatrao je pljačkom. Pavao je govorio o ovom planu za uzdržavanje propovjedništva kad je rekao: “Jednako je Gospodin naredio onima koji navješćuju Radosnu vijest da od Radosne vijesti žive.” — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 211,212)

26. kolovoza 2023.

Darežljivost vjernika

**“Komu je mnogo povjereno, od njega će se više iskati.”
(Luka 12,48)**

Davanje desetine bilo je dio Božjeg plana za održavanje Njegove službe. Bog je odredio i davanje brojnih darova i prinosa. U židovskom sustavu narod je bio poučavan da njeguje duh darežljivosti u podupiranju Božjeg djela i u zadovoljavanju potreba siromaha. Za posebne prilike bili su predviđeni dragovoljni prinosi. Za vrijeme žetve i berbe prvi su plodovi — žitarice, grožđe i ulje — bili posvećeni kao prinos Gospodinu. Zaostalo klasje i plodovi bili su namijenjeni siromašnima. Prvi urod vune kod striženja ovaca i prvo zrnje kad se vršilo žito odvajani su za Boga. Tako je bilo i s prvorođencima od sve stoke, a za sina prvenca plaćao se otkup. Prvi su plodovi bili iznošeni pred Gospodina u Svetišću, a zatim predavani svećenicima na korištenje.

Takvim sustavom dragovoljnosti Gospodin je nastojao poučiti Izraelce da On u svemu mora biti prvi. Tako ih je podsjećao da je On vlasnik njihovih njiva i stada, da im On šalje sunce i kišu koja pomaže da žetva uzraste i sazri. Sve što su posjedovali bilo je Njegovo; oni su bili samo upravitelji Njegovih dobara.

Božja namjera nije da kršćani, koji imaju daleko veće prednosti od onih koje je imao židovski narod, budu manje darežljivi. “Komu je mnogo povjereno,” izjavio je Spasitelj, “od njega će se više iskati.” (Luka 12,48) Darežljivost koja se očekivala od Hebreja uglavnom je koristila njihovom narodu; danas je Božje djelo rašireno po cijelome svijetu. Krist je u ruke svojih sljedbenika stavio blago Evanđelja i učinio ih odgovornima da Radosnu vijest o spasenju navijeste svijetu. Nema sumnje da su naše obveze mnogo veće od obveza drevnog Izraela.

Kako se bude širilo Božje djelo, tako će i pozivi za pomoć biti učestaliji. Na ove će se pozive moći odgovoriti ako kršćani budu poštovali zapovijed: “Donesite čitavu desetinu u riznicu da u mojoj kući bude hrane.” (Malahija 3,10) Kad bi oni koji se smatraju kršćanima vjerno donosili Bogu desetinu i darove, Njegova bi riznica bila puna. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 212,213)

2. rujna 2023.

Živjeti kao Isus

“Tko tvrdi da ostaje u njemu, taj mora tako živjeti kako je on živio.” (1. Ivanova 2,6)

Ljudi su u kušnji da svoj novac uporabe za zadovoljavanje svojih želja i prohtjeva, za osobno ukrašavanje ili za ukrašavanje svojih domova. Mnogi vjernici za to ne oklijevaju potrošiti i više nego što treba. Ali kad čuju poziv da daju u Gospodnju riznicu da bi Njegovo djelo na Zemlji moglo napredovati, onda mrmljaju. Možda, kad osjećaju da ne mogu drukčije, daju svotu koja je daleko manja od novca koji često potroše za ono što je nepotrebno. Oni ne pokazuju pravu ljubav prema Kristovom djelu niti ozbiljno zanimanje za spasenje duša. Ne treba se čuditi što je život takvih kršćana samo zakrčljalo, bolesno životarenje.

Onaj čije srce gori ljubavlju prema Kristu, neće smatrati samo dužnošću, već i zadovoljstvom što može pridonijeti napretku najuzvišenijeg i najsvetijeg djela povjerenog čovjeku — iznošenja svijetu bogatstva dobrote, milosrđa i istine.

Upravo duh pohlepe navodi ljude da radi zadovoljenja svojih želja zadrže sredstva koja s pravom pripadaju Bogu, a taj je duh Njemu odvratn sada kao i onda kad je preko proroka ozbiljno ukorio svoj narod riječima: “Smije li čovjek prikraćivati Boga? A vi mene prikraćujete. I pitate: ‘U čemu te prikratismo?’ U desetini i u prinosu. Udareni ste prokletstvom jer me prikraćujete vi, sav narod!” (Malahija 3,8.9)

Duh darežljivosti je duh Neba. Ovaj se duh najočitije vidi u Kristovoj žrtvi na križu. Otac je radi nas dao svojeg jedinorođenog Sina, a Krist je, nakon što se odrekao svega što je imao, dao samog sebe da bi mogao spasiti čovjeka. Golgotski križ bi svakog Spasiteljevog sljedbenika trebao potaknuti na darežljivost. Na njemu je prikazano načelo davanja i samo davanja. “Tko tvrdi da ostaje u njemu, taj mora tako živjeti kako je on živio.” (1. Ivanova 2,6)

S druge strane, duh sebičnosti je Sotonin duh. Načelo koje se očituje u životu svjetovnih ljudi jest uzimanje i samo uzimanje. Tako se nadaju osigurati sreću i udoban život, ali je plod sjemena koje siju bijeda i smrt. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 213)

9. rujna 2023.

Bogati blagoslovi

“Tada me iskušajte... neću li izliti na vas punom mjerom blagoslov...” (Malahija 310)

Dokle god Bog blagoslivlja svoju djecu, ne prestaje njihova obveza da Mu vrate Njegov dio. Ne samo da trebaju Gospodinu dati dio koji Njemu pripada, nego trebaju donijeti u riznicu dragovoljni dar kao dar zahvalnosti. Stvoritelju trebaju radosna srca posvetiti prve plodove svojeg obilja — najvrednije što imaju, svoju najbolju i najsvetiju službu. Tako će steći bogate blagoslove. Sâm će Bog učiniti da njihove duše budu kao zaliven vrt kojemu voda ne nedostaje. A kad bude završena posljednja velika žetva, klasje koje su uspjeli donijeti Učitelju bit će nagrada za nesebično korištenje talenata koji su im bili posuđeni.

Božji izabrani vjesnici, uključeni u neumoran rad, nikad ne bi smjeli poći u borbu na svoju ruku, bez sućutne i srdačne potpore svoje braće. Vjernici Crkve dužni su voditi brigu o onima koji su ostavili svjetovne poslove da bi se posvetili službi. Kad su Božji propovjednici ohrabreni, Njegovo djelo silno napreduje. Ali ako im se zbog ljudske sebičnosti uskrati potpora na koju imaju pravo, njihove ruke slabe i njihova je korisnost često ozbiljno osakaćena.

Bog je nezadovoljan onima koji tvrde da su Njegovi sljedbenici, a dopuštaju da posvećeni radnici, koji aktivno služe, oskudijevaju u onome što im je potrebno za život. Ovakvi sebičnjaci bit će pozvani da daju račun, ne samo za zloporabu Gospodnjeg novca, već i za potištenost i bol koju su svojim postupkom nanijeli Njegovim vjernim slugama. Oni koji su pozvani u propovjedničku službu i koji, odgovorivši na poziv, ostavljaju sve da bi ušli u Gospodnju službu, trebaju za svoj nesebični rad dobiti plaću koja je dovoljna za uzdržavanje njih i njihovih obitelji.

U različitim granama svjetovnog rada, na umnom i fizičkom području, marljivi radnici mogu dobro zaraditi. Nije li djelo širenja istine i dovođenja duša Kristu važnije od svakog drugog običnog zvanja? Nemaju li oni koji odano rade u ovom djelu pravo na obilnu nagradu? Svojom procjenom vrijednosti rada za moralno i tjelesno dobro, mi pokazujemo koliko cijenimo nebesko nasuprot zemaljskom. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 214,215)

16. rujna 2023.

Radosno i darežljivo davanje

“Zaista, kažem vam, ova je siromašna udovica ubacila više nego svi drugi koji su ubacivali u blagajnu.” (Marko 12,43)

Da bi u riznici bilo sredstava za održavanje propovjedničke službe i da bi se moglo udovoljiti pozivima za pomoć u misionarskim pot-hvatima, potrebno je da Božji narod daje radosno i darežljivo. Na propovjednicima počiva svečana odgovornost da pred crkve iznose potrebe za Božje djelo i da ih odgajaju u darežljivosti. Ako se to zanemari i crkve propuštaju davati za potrebe drugih, ne samo što strada Gospodnje djelo, već se zadržavaju blagoslovi koje bi vjernici trebali dobiti.

I vrlo siromašni bi trebali donositi svoje darove Bogu. Oni trebaju biti sudionici Kristove milosti odričući se u korist onih čija je potreba veća od njihove. Dar siromaha, plod samoodricanja, dolazi pred Boga kao ugodni miris. A svaki čin samopožrtvovnosti jača duh darežljivosti u srcu davatelja povezujući ga sve tješnje s Onim koji je bio bogat, ali je radi nas osiromašio da bismo se mi Njegovim siromaštvom obogatili.

Djelo udovice koja je u blagajnu dala dvije lepte — sve što je imala — zapisano je za ohrabrenje onima koji, iako se bore sa siromaštvom, svojim darovima žele pomoći Božjem djelu. Krist je skrenuo pozornost učenika na ovu ženu koja je dala “sve svoje uzdržavanje” (Marko 12,44). On je njezin dar smatrao vrednijim od velikih darova onih čiji prilozima nisu zahtijevali samoodricanje. Oni su dali mali dio od svojeg obilja. Udovica, da bi dala dar, uskratila je sebi čak i ono što joj je bilo prijeko potrebno za život uzdajući se u Boga da će se sutra pobrinuti za njezine potrebe. O njoj je Spasitelj izjavio: “Zaista, kažem vam, ova je siromašna udovica ubacila više nego svi drugi koji su ubacivali u blagajnu.” (redak 43) Ovim je učio da se vrijednost dara ne ocjenjuje prema količini, već prema omjeru danog dijela i prema pobudama darivatelja. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 214,215)

23. rujna 2023.

Makedonski vjernici

“Tko obilato sije, obilato će i žeti! Neka svatko dadne kako je srcem odlučio, a ne sa žalošću i na silu, jer Bog ljubi vesela darivaoca. (2. Korinćanima 9,7)

U svojem radu po crkvama apostol Pavao je u srcima novoobraćenika neumorno nastojao potaknuti želju da učine nešto veliko za Boga. Često ih je pozivao da pokažu darežljivost. U govoru koji je održao efeškim starješinama o svojem radu među njima, rekao je: “U svemu sam vam dao primjer da se tako treba truditi i pritijecati u pomoć nemoćnima te se sjećati riječi Gospodina Isusa koje on sam reče: ‘Blaženije je davati nego primati.’” “Ovo vam velim”, pisao je Korinćanima, “tko škrto sije, škrto će i žeti; tko obilato sije, obilato će i žeti! Neka svatko dadne kako je srcem odlučio, a ne sa žalošću i na silu, jer Bog ljubi vesela darivaoca.” (Djela 20,35; 2. Korinćanima 9,6.7) Gotovo su svi makedonski vjernici bili siromašni u svjetovnim dobrima, ali je njihovo srce bilo prepuno ljubavi za Boga i Njegovu istinu, pa su radosno davali da podupru Evanđelje. Kad se u poganskim crkvama prikupljala pomoć za židovske vjernike, Pavao je isticao darežljivost obraćenika u Makedoniji kao primjer drugim crkvama. U pismu korinćanima apostol je usmjerio njihovu pozornost na milost “koju je Bog dao makedonskim crkvama: kako je u mnogoj kušnji nevoljama obilna njihova radost i kako je njihovo krajnje siromaštvo rodilo bogatom darežljivošću... [jer su] prema svojim mogućnostima i iznad njih, dragovoljno darivali i usrdno nas molili za milost da mogu sudjelovati u ovoj službi milosrda u korist svetih.” (2. Korinćanima 8,1-4)

Spremnost makedonskih vjernika da žrtvuju bila je posljedica iskrenog posvećenja. Pokrenuti Duhom Božjim, “sami su sebe predali u prvome redu Gospodinu” (2. Korinćanima 8,5), a onda bili spremni dragovoljno dati svoja sredstva za podupiranje Evanđelja. Nije ih trebalo nagovarati na davanje; radovali su se što se mogu odreći čak i onoga što je njima potrebno, da bi zadovoljili potrebe drugih. Kad ih je apostol pokušao obuzdati, molili su ga da primi njihov dar. U svojoj jednostavnosti i iskrenosti, i u ljubavi prema braći, oni su se rado odricali i tako obilovali u plodovima darežljivosti. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 215,216)

30. rujna 2023.

Prepune žitnice

“Časti Jahvu svojim blagom i prvinama svega svog prirasta. I tvoje će žitnice biti prepune i tvoje će se kace prelijevati novim vinom.” (Izreke 3,9.10)

Kad je Pavao poslao Tita u Korint da utvrdi tamošnje vjernike, tražio je da tu crkvu upozna s milošću davanja, a u osobnom pismu upućenom vjernicima dodao je i svoju molbu. “Kako se u svemu ističete,” molio ih je, “u vjeri, u govoru, u priznanju, u svakovrsnoj revnosti i u ljubavi prema nama — istaknite se i u ovom djelu milosrda! ... A sad i dovršite to djelo: kao što ste bili spremni htjeti, tako budite spremni i izvršiti prema svojim mogućnostima. Spremnost je, ako postoji, ugodna po onome što tko ima, a ne po onome čega stvarno nema. ... A Bog može tako obilato izliti na vas svaku vrstu milosti, da možete imati uvijek i u svemu sasvim dovoljno svega i još imati viška za koje mu drago dobro djelo... tako ćete postati bogati u svemu za svaku darežljivost koja je takva da po nama daje zahvalu Bogu.” (2. Korinćanima 8,7.11.12; 9,8-11)

Nesebična darežljivost izazvala je u prvoj Crkvi mnogo radosti jer su vjernici znali da njihov trud pomaže slanju evanđeoske vijesti onima koji se nalaze u tami. Njihova dragovoljnost svjedočila je o tome da nisu uzalud primili Božju milost. Što je osim posvećenja Duhom moglo proizvesti takvu darežljivost? U očima vjernika i nevjernika bilo je to čudo milosti.

Duhovni napredak tijesno je povezan s kršćanskom darežljivošću. Kristovi sljedbenici trebaju se radovati što imaju priliku da u svojem životu otkriju dragovoljnost svojeg Otkupitelja. Kad daju Gospodinu, mogu biti sigurni da njihovo blago ide pred njima u nebeske dvore. Žele li osigurati svoj imetak? Neka ga stave u ruke obilježene ožiljcima od klinova. Žele li uživati u njemu? Neka ga koriste na blagoslov siromašnima i napaćenima. Žele li uvećati svoj imetak? Neka poštuju božanski propis: “Časti Jahvu svojim blagom i prvinama svega svog prirasta. I tvoje će žitnice biti prepune i tvoje će se kace prelijevati novim vinom.” (Izreke 3,9.10) Ako svoj imetak zadrže za sebične ciljeve, bit će im za vječni gubitak. Neka svoje blago daju Bogu i ono će od tog trenutka imati Njegovu oznaku. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 216,217)